

Posudek oponenta diplomové práce Daniel Svoboda: Sultanistické režimy v Latinské Americe.

Téma předložené diplomové práce odpovídá studijnímu programu, který autor navštěvoval. Bohužel však jde zároveň o téma naprosto neinovativní, jehož zpracování je navíc po všech stránkách přinejlepším průměrné. Souběh těchto okolností považuji za poměrně nešťastný, protože je z práce znát upřímný zápal autora o celé téma.

K formální podobě textu nemám výhrad. Spektrum použitých zdrojů považuji vzhledem k vymezeným cílům celé práce za nepřilíš přesvědčivé. Prvním překvapením je pro mě fakt, že ačkoliv jádro práce tvoří šestice kvalitativních studií, jsou v celé práci pouhé dva zdroje ve španělštině. Kromě toho práce v řadě momentů až příliš stojí na české sekundární literatuře, jakou je například učebnice Kubáta a Balíka o nedemokratických režimech. V neposlední řadě je směrem k použitým zdrojům zajímavé, že první podkapitola každé případové studie stojí pouze na zdroji Klíma 2015.

Úvod práce je jasně strukturovaný a přehledný. Autor vymezuje výzkumné otázky a snaží se svou práci zasadit do kontextu soudobého poznání o nedemokratických režimech a politice v Latinské Americe. Nezpochybnitelnou vadou na kráse však je, že se práce snaží opětovně klasifikovat „paradigmatické případy“ sultanistických režimů pomocí již užitých konceptů bez sebemenší snahy o jejich revizi či modifikaci. Laicky řečeno tak čtenář od počátku tuší, jak celá práce dopadne.

Teoretická část textu je na úroveň diplomové práce slabá. První část tvoří až na výjimky neambiciózní „přepis“ závěrů již zmíněného „eposu“ Balíka a Kubáta. Druhá část je poté encyklopedickým představením konceptů Linze a Merkela. Kapitole a celé práci tak chybí alespoň nápodoba precizní operacionalizace a vyjasnění vztahu mezi jednotlivými koncepty, které autor užívá.

Jednotlivé případové studie jsou trestuhodně povrchní, a navíc se často více než fungování zkoumaných režimů věnují jejich vzniku a zániku. I když chápu, že se autor musel vypořádat s omezeným prostorem, připadá mi, že se často až příliš oddal deskripci druhořadých informací a příliš se mu nepodařilo soustředit se na klíčové charakteristiky sledovaných režimů.

Nevalný dojem z celé práce vylepšuje poslední kapitola, kde je třeba pochválit několik zajímavých analytických momentů. Na druhé straně si nemyslím, že je na základě předestřených informací možné hodnotit, do jaké míry byl ten či onen diktátor racionálním vládcem, a spekulovat co by bylo kdyby. Závěr práce se poté nese ve stejném duchu.

Závěrem bych se rád autora zeptal, v čem spočívá dle jeho slov „inovativní vhlad do problematiky zkoumání nedemokratických režimů“ (s. 95) a které „návrhy na možné nové postupy při typologizaci konkrétních příkladů nedemokratických režimů“ (s. 95) tedy na základě své práce předkládá. Předložený text i přes uvedené nedostatky **doporučuji k obhajobě.**

V Plzni 22. 5. 2017

Mgr. Jaroslav Bílek